

על הקצה

מאת: איציק אלוני ©

03-5225458

aloni-i@bezeqint.net

הגהה: שלי אביסרה

הצגת בכורה בתאריך: 6/12/2018 במסגרת פסטיבל "האזרח כאן"
בתיאטרון קרוב בייסודו של ניקו ניתאי.

שחקנים:

הדמויות:

רות פרחי/יעל יעקב גולדמן	-	כבת תשעים.
דפנה גולדמן	-	נכדה, רווקה כבת ארבעים.
אָנִיפָּאָר גילמור פִּיק	-	אימא.
איתי ולמן	-	אחיה הצעיר של שלהבת.

המקום: חצר בית פרטי.

דשא, שולחן, כיסאות, בלונים וקישוטים תלויים.
בעומק הבמה (הקיר האחורי), שתי דלתות פתוחות ומשמשות הפרדה בין הבית לחצר.

בצד קדמת הבמה שער החצר.

מוזיקה מתנגנת.

שלהבת נכנסת עם מגש עוגת יום הולדת, ופירות, מציצה לעבר השער לבדוק אם מישהו מגיע ומכינה את השולחן והכיסאות לחגיגת יום ההולדת לסבתא.
בשלב מסויים המוזיקה נעצרת.

תמונה 1

שלהבת: למה עצרת? (נכנסת לדירה) בואי נצא לחצר הבית.

שלהבת והסבתא נכנסות לבמה כשהסבתא נתמכת בשלהבת.

שלהבת: סבתא, קדימה, תעזרי לי... אני רוצה לעזור לך, אבל את...

הסבתא נעצרת לרגע בפתח שתי הדלתות לצבור כוח.

שלהבת: מה קרה?...

הסבתא מסמנת על ריאותיה שקשה.

שלהבת: קשה?...

הסבתא מהנהנת.

שלהבת: (ממשיכה) מוכנה? (מסמנת לה להרים רגל לעלות על השטיחון) יופי...

מתקדמות לחצר כשהסבתא מפילה את כל כובד משקלה על שלהבת. נעצרות.

שלהבת: (תוך כדי תנועה) אל תפילי עלי את כל כובד המשקל...

תשתמשי גם בכוחות הגוף שלך... (ממשיכות)

יופי, ככה טוב יותר.

הגענו... את תשבי כאן בחצר עד שירון יגיע, בסדר?

גם אימא שלי צריכה להגיע.

סבתא מסתכלת על שלהבת במבט של אי-שביעות רצון.

שלהבת: (מלטפת אותה) אני אוהבת אותך סבת'לה. אני נכנסת פנימה להמשיך לגהץ את

השמלה שלך.

סבתא עושה מבט של מסכנה.

שלהבת: זה לא אומר שאת מאבדת קשר אתי... אני יודעת שאת רוצה שאגהץ לידך. שבי

כאן ותיהני מהשמש. תראי איזה יום יפה יש לנו, הכי יפה ליום ההולדת שלך...

אשמע כל דבר מתוך הבית... (הולכת)

סבתא משמיעה קול בכי.

שלהבת: סבתא, די! מאז שגילית שקולות הבכי יכולים להשפיע עלי את משתמשת בהם כמו בנשק, וזה כבר יותר מדי... בלי קונצים, טוב? אני בפנים. אני רוצה לסיים עם הגיהוץ לפני שכולם מגיעים.

קחי. (נותנת לה משרוקית) השתמשי בה בכל פעם שאת מרגישה שאת זקוקה לעזרה, או אם מישהו יגיע.

סבתא משמיעה קול בכי.

שלהבת: די! אמרתי בלי קונצים. תכף ירון יגיע והוא יבדר אותך. את אוהבת את הבידור שלו... וגם אימא שלי תגיע. תראי להם שאת כבר יודעת איך להיות עצמאית... זה רק כמה רגעים ואני מסיימת. תתרכזי בשער הכניסה. (יוצאת)

הסבתא בוהה בשער הכניסה. אחרי זמן מה שורקת במשרוקית.

שלהבת: (מציצה לכיוון השער) אף אחד עוד לא הגיע.

הסבתא שורקת.

שלהבת: מה קרה?! מה כל-כך דחוף?

סבתא שורקת.

שלהבת: (נכנסת לבמה) אני כאן. תראי סבתא, היום את מתרגשת יותר מידי בגלל יום ההולדת שלך, ואני מנסה להרגיע אותך... אל תעשי מזה עניין... ותפסיקי לשחק איתי ברוגז.

סבתא משפילה את ראשה.

שלהבת: עכשיו אני חוזרת לגהץ, ואת תהיי הראשונה שתראה מי נכנס ראשון בשער, אימא או ירון, תשרקי לי. אם זה ירון, תשרקי פעם אחת, ואם זאת אימא, פעמיים. (יוצאת).

לאחר זמן מה, הסבתא שורקת מספר שריקות.

שלהבת: (מבחוץ) לא לעבוד עלי...

הסבתא קמה וחולכת לפנים הבית.

שלהבת: (נשמעת כועסת מהחדר) את רוצה שהבית יישרף בגללך? אני לא יכולה לעזוב אותך לרגע?

שלהבת מחזירה את הסבתא לחצר ומושיבה אותה על הספסל.

שלהבת: אוי... שמת לב שהלכת את כל הקטע מהחצר פנימה לבד? כל הכבוד! עכשיו את תשבי פה עד שירון יגיע ויספר לך סיפורים מעניינים על הפגישות שלו עם בחורות. את אוהבת לשמוע על המחזרות שלו, נכון? (מושיבה אותה)

הסבתא מהנהנת בחיוך והנאה.
שלהבת הולכת ממנה.
הסבתא פולטת אנחת שעמום.

שלהבת: תפסיקי לטרטר אותי...

סבתא לא עונה.

שלהבת: (חוזרת לסבתא) את רוצה נייר לגזירת צורות?

סבתא לא עונה.

שלהבת: את רוצה להמשיך לפתור סודוקו?... (מציצה בסודוקו. מוסרת לה את החוברת שהייתה מונחת על השולחן) קחי... (כדרך אגב מעיינת בדף) מתי הספקת לפתור את כל זה?! הנה אני הופכת לדף סודוקו חדש...

אחרי שתפירי תשרקי לי. נראה כמה זמן ייקח לך לפתור את זה. (יוצאת)

סבתא: (אחרי ששלהבת יוצאת, שורקת)

שלהבת: (בפתח) היום את שובבה. (מתיישבת ליד סבתא. מחכות.) אני כבר לא יודעת...

שתיקה. הסבתא בוחות בשער הכניסה.

שלהבת: אני נותנת לך כבוד ואת מנצלת אותי לרעה.

סבתא מתחילה לבכות.

שלהבת: מה אמרתי? ...

למה את בוכה? ...

אני סתם צוחקת אתך ...

די, הפסיקי להתנהג כמו ילדה קטנה... די, נו!

את רוצה שאקרא לך מהמגזין כדי שתישארי מעודכנת?

סבתא נדה בראשה לשלילה.

שלהבת: סבתא, מחר בבוקר הדברים ייראו טוב יותר. קחי, תסתכלי על התמונות...

הנה, את רואה? כבר בעמוד הראשון רואים תמונה שדומה לתמונה שלך מפעם,

מדגמנת על אופנוע. את זוכרת?

סבתא מחייכת.

שלהבת: איזה יפה היית בתקופת האופנוע. סבא חיזר אחר כך הרבה זמן, עד שבסוף

הסכמת, ומצאת את האיש שלך.

סבתא מסתכלת על שלהבת, כאילו שואלת אותה 'מה איתך?!'.

שלהבת: את יודעת שאין לי חבר ...

את רואה, יש לי זמן? מה את רוצה לעשות עד שיבואו? אפילו לגהץ אין...

אוי, השארתי את המגהץ... (יוצאת בריצה. חוזרת עם שמלה בידה) כמעט

שרפתי לך אותה... בואי, אני אלביש אותך בשמלה לכבוד יום ההולדת...

סבתא מסתכלת לכיוון הדלת.

שלהבת: תראי איזה יופי גיהצתי לך אותה.

סבתא מתעלמת.

שלהבת נגשת ומניחה את השמלה על ברכיה של הסבתא.

הסבתא לוקחת, עושה מהשמלה חבילה וזורקת אותה.

שלהבת: את קימטת שעה וחצי של גיהוץ. ככה את מזלזלת בשמלה הכי אהובה עליך?

סבתא מתרכזת בשער.

שלהבת: מי את אומרת שייכנס ראשון?

הסבתא לא מגיבה.

שלהבת: נו בטח, את לא יודעת מי.

סבתא מחייכת.

שלהבת: אני יודעת שאת רוצה שירון ייכנס ראשון...

למה את לא סובלת את אימא שלי?

אגב, היא יודעת שאת לא סובלת אותה, ובכל זאת תבוא לאחל לך יום הולדת שמח.

סבתא משמיעה חרחורים/גרגורים של אי-שביעות רצון.

שלהבת: או-קיי, די! לא נדבר על אימא שלי... נתרכז במי שייכנס ראשון? את בעד ירון

ואני בעד אימא, נראה מי תנצח...

בוהות בכניסה במשך מספר שניות.

בשלב מסויים הסבתא מרוב ריכוז, נוטה הצידה לכיוונה של שלהבת ונופלת על

ברכיה של שלהבת. (כמו שמושיבים תינוק ולאט לאט הוא נופל לצד.)

שלהבת מייצבת אותה ומתרכזות שוב.

שלהבת: אף-אחד לא מגיע...

סבתא בוכה.

שלהבת: מה עכשיו?...

עצובה בגלל יום ההולדת?

אל תדאגי, יבואו... (מנגבת לסבתא את הדמעות)

נשמע צלצול בדלת. שלהבת נכנסת לבית.

שלהבת: או... נראה מי צודקת... (ממהרת. מדברת עם שליח מאחורי הקלעים) תודה...

רגע אני אביא לך טיפ... ברח מהר... (חוזרת לסבתא) השליחים בארץ תמיד

ממהרים... תראי איזה זר פרחים קיבלת... בואי נראה ממי זה... אני אקרא

קודם ואחר כך אגיד לך ממי זה... טם-טם-טם... "יקרה, איחוליי. בריאות

תמיד טוב לאחל, בעיקר לך אחרי מותו של..." אני לא אומרת של מי... "יום

אחד את תפתיעי את כולם ותתחילי לפצוח בשיר"

של מי הברכה?

סבתא מחייכת.

שלהבת: לא של ירון. זה מאימא שלי.

הסבתא לא מסכימה, מתחילה להתעצבן.

שלהבת: (מראה לה) הנה כתוב מאמיליה.

הסבתא יורקת על המכתב. שלהבת מספיקה להזיז את היד ולהתחמק מהיריקה.

שלהבת: (בכעס) מה שעשית?! זה כאילו לירוק לי בפנים! זאת אימא שלי!

הסבתא מורידה את הראש ומתחילה לזוז במקומה בחוסר נוחות.

שלהבת: מה עכשיו? טוב הבנתי... בואי אני אקח אותך לשירותים...

(עוזרת לה לקום) בואי תנסי עוד פעם ללכת לבד...

יפה את מתחילה לשלוט יפה בגוף שלך...

יוצאות.

תמונה 2

אמיליה אימא של שלהבת, נכנסת משער החצר, מטופחת, מתפעלת מהקישוטים.

אמיליה: אני פה.

שלהבת: (מבחוץ) תכף!

אמיליה: מה אתן עושות? (הולכת לכיוון החדר ומציצה) אה... אתן שם... ירון עוד לא הגיע?

שלהבת: עוד לא!

בדיוק נכנס ירון בנה של אמיליה.

ירון: (בכניסתו) אני פה... (נושק לאמו). ראיתי אותך וקראתי אימא, אימא...

אמיליה: שמעתי מישהו קורא אימא, אימא... אבל לא ידעתי שזה מכוון אלי.

ירון: שכחת שאת גם אימא? את נראית מעולה. כל הכבוד לך, את ממשיכה לשמור.

אמיליה: זה הסטייל שלי, שכחת?

ירון: נכון.

אמיליה: אתה זוכר מה שתיאמנו.

ירון: זוכר, איפה סבתא ושלהבת?

אמיליה: בחדר לפני אקסידנט... או אחרי.

ירון: (בקול) סבתא... אני פה!

סבתא נכנסת, מאושרת לראות את ירון, אך שוכחת שהיא עם תחתוני שלוש רבעי.

שלהבת נכנסת ובידה חצאיתה של הסבתא

הסבתא מבקשת מאמיליה להסתובב.

אמיליה וירון מפנים את גבם ושלהבת מלבישה אותה.

ירון: תיקחי את הזמן, אני לא בורח לשום מקום.

אמיליה: בטח כל היום ציפתה לרגע הזה.

שלהבת: את מפריעה לי להלביש אותך...

תהיי אתי!... ירון לא יברח... סבתא! תהיי סבלנית! (מסיימת להלבישה) אני מביאה את השתייה (יוצאת).

אמיליה: (צוחקת) אתה היית צריך לטפל בה.

אמיליה: (מתקרבת לסבתא) מזל טוב...

הסבתא מתעלמת מאמיליה ומחבקת את ירון, עושה תנועה בידה ורומזת, איך הזיונים?

ירון: סבתא נשארת שובבה.

אמיליה: היא בטח מחכה כל היום שתספר לה על המחזרות.

סבתא מתלהבת ומאיצה בירון שיספר על הבחורות שהיו לו.

אמיליה: טוב, אני אחתוך את העוגה... (תוך כדי חיתוך העוגה) אני מאחלת לך בריאות טובה, אריכות ימים ושקרוב יחזור אליך הדיבור...
(מגישה לסבתא פרוסה מהעוגה)

הסבתא דוחה בגסות את היד שמגישה, והעוגה נופלת, וממהרת ללכת לחדר. אמיליה מתחילה לאסוף את פרוסת העוגה. שלהבת נכנסת מבוהלת.

שלהבת: מה עשית לה?

אמיליה: לא עשיתי לה כלום.

שלהבת: למה היא ככה?

אמיליה: בירכתי אותה.

שלהבת: למה בירכת אותה!

אמיליה: ביום הולדת, מברכים.

שלהבת: רק בגלל הברכה היא הלכה מפה?

אמיליה: הלכה?! היא רצה מפה!

שלהבת: עזבי אני כבר אנקה.

אמיליה: אני לא מבינה את ההתנהגות הזאת שלה.

שלהבת: עכשיו תגידי לי בדיוק מה אמרת לה?

אמיליה: מה יכולתי להגיד לה, חוץ מברכה?

ירון: בקיצור לסבתא אין סבלנות לאימא! וזה לא משנה מה היא תגידי.

שלהבת: (לאמיליה) אמרת משהו שעיצבן אותה?

אמיליה: איחלתי בריאות, אריכות ימים, ושקרוב יחזור לה הדיבור. בכלל, אני חושבת שכל הדממה הזאת היא משחק אחד גדול. היא נהנית מזה ומנצלת אותך. זאת לא מחלה, זאת החלטה... בפעם האחרונה שראיתי אותה היא העמידה פנים שהיא בקושי וזה גם כשהיא נתמכה בך, וכדי להקל עליך רצינו להביא לה במתנה ליום ההולדת, הליכון. וירון הציע קודם שנראה אותה ואחר כך נחליט.

שלהבת: טוב שלא קניתם.

אמיליה: בטח שטוב לה, היא נתמכה בך, והיום תראי איזה פלא, היא רצה... ירון אותך היא אוהבת. היא רואה בך את בעלה, אתה דומה לו. לך תרגיע אותה.

ירון: (לשלהבת) את יודעת, מספיק שהיא רואה את אימא ומקבלת חררה... היא כתבה לי מייל לעבודה כדי לבקש ממני להביא לה סיגריות וויסקי... טוב, אני הולך אליה לחדר, אנסה להרגיע אותה.

ירון יוצא.

שלהבת: בשנים האחרונות היא סובלת משעמום טוטאלי. היא כבר לא מסוגלת לעשות הרבה דברים, לפתור סודוקו היא מסוגלת. היא אוהבת להיות בחוץ, אבל היא לא יכולה לטייל בלעדי...

אמיליה: לא יכולה, או לא רוצה?

שלהבת: אימא די! היא לא יציבה על הרגליים, והיא לפעמים מבולבלת לגמרי.

אמיליה: אם היא תמשיך להתקדם ככה בהליכה, אולי כדאי להביא לה חיית מחמד?

שלהבת: לא בא בחשבון כי היא עלולה למשוך אותה... הרצועה יכולה להסתבך לה ברגליים ולגרומ לה ליפול.

אמיליה: מחשב!...

שלהבת: קניתי לה מחשב, מהכסף ששלח ירון. לימדתי אותה איך להשתמש, איך לראות סרטים כשהיא לא יכולה לישון, עזרתי לה במשחקים, שהיא תיהנה... ומה היא עשתה?

אמיליה: התעצבנה ושברה את המחשב.

שלהבת: בחיים לא תנחשי. היא התחילה לראות סרטי פורנו.

אמיליה: אני לא מאמינה לזה... את צוחקת. היא נהנית מהגועל הזה?

שלהבת: ועוד איך נהנית... נהנית להסתכל על התחת של הגברים והנשים, ומבסוטה... בשבילי זה מצוין... עכשיו יש לי עם מה לאיים. אם היא עושה לי קונצ'ים, אני מנתקת לה את המחשב.

אמיליה: ואת יוצאת מהבית?

שלהבת: (בהיסוס) לפעמים... אני עדיין צריכה לבקש ממנה רשות לראות חברים. אבל אני אוהבת את סבתא.

אמיליה: מותק, את פשוט לכודה! ישנם גם הורים כאלה ששולטים כך בילדים שלהם. זה בדם שלהם. את צריכה ללמוד להתנתק!

שלהבת: אני לא יכולה לעשות שום דבר, אני גם יודעת שאני לא יכולה ללכת לשום מקום... שאני כבולה... נכון, אני מודעת לזה שבכל פעם כשאני מנסה להגיע לאיזשהו מקום, לעשות משהו שלא בידיעתה, זה תמיד נגמר בזה שהיא לא מסתכלת עלי כמה ימים. מחרימה אותי... היא הולכת ונעשית תינוקת.

הסבתא נכנסת עם פנים חמוצות.

ירון אחריה.

הסבתא הולכת לאמיליה, עוצרת קרוב מול פניה, בפנים זועפות. אחר כך מתקרבת לשלהבת, מסתכלת עליה ויוצאת. ירון יוצא בעקבותיה.

אמיליה: מה זה היה צריך להיות? מסדר זיהוי?

שלהבת: ככה זה כשהיא כועסת.

אמיליה: ואת חיה עם זה טוב?

שלהבת: (מצחקקת) מה אני יכולה לעשות?

אמיליה: את יכולה לעשות הרבה מאוד!

נכנס ירון.

ירון: (עומד בפתח פורש את ידיו) אני חושב שלא הצלחתי כל-כך להרגיע אותה.

לירון צץ רעיון, מתחיל לשיר "היום יום הולד" ומלהיב את האחרים להצטרף. שלהבת מדליקה את הנר.

הסבתא מופיעה בפתח מאושרת, הולכת ישר לכבות את הנר. יושבת ומבקשת שירימו אותה.

מרימים את הסבתא למעלה פעם אחת. הסבתא מבקשת עוד. מרירים עוד אחת. הסבתא מבקשת עוד...

ירון: אנחנו לא יכולים להרים אותך עוד תשעים פעם. זה מספיק, שלא תפלי.

אמיליה: (לסבתא) דיברתי עם ירון והחלטנו שננסה לשכנע אותך לעבור לבית אבות שם יש זקנים בגילך... פעילות חברתית, אולי תכירי מישהו, ושלהבת תלך לחיי עצמאות. (לשלהבת) מה את אומרת?

הסבתא נועצת מבט כועס בשלהבת.

שלהבת: (לאמיליה) אני לא רוצה אפילו לדבר על זה.

הסבתא משמיעה קולות של כעס.

ירון: סבתא את חייבת להירגע...

אמיליה: (לסבתא) את משחקת בכולנו!

ירון: כמה ניסיתי שהיא תדבר, ואף הגה.

אמיליה: (לסבתא) כי השתיקה משרתת אותך טוב מאוד!

ירון: (לסבתא) הייתי בטוח שביום ההולדת שלך תפתיעי אותנו ותתחילי שוב לדבר.

הסבתא נעלבת ונכנסת לחדרה.

ירון: (לשלהבת, מחבק אותה) ואת אחותי, איך אתן מסתדרות?

שלהבת: (סמוקה) מסתדרות אחת עם השנייה. רבות על נושאים לא חשובים.

ירון: לסבתא יש אגו ענק, (פונה לאמיליה) ואבא המסכן לעתים קרובות היה תקוע בין שתיכן. ההתנצחות המתמדת שלכן השפיעה עליו ועל השלום בבית. גם הוא לא יכול היה לעשות הרבה כדי להציל את המצב... (לשלהבת) לדעתי יש רק דרך אחת למנוע היתקלויות ביניהן.

שלהבת: ישנם עמים שלא שולחים את הזקנים לבית אבות. למשל, אף-פעם לא תמצא בתי אבות במדינה מוסלמית.

ירון: אנחנו לא מוסלמים.

אמיליה: את רואה את סבתא שלך מטפלת פיזית בעצמה?

שלהבת: בטח שלא!

אמיליה: כי גן העדן הוא פרוס מתחת כפות הרגליים שלה, היא רק מצייצת ואת קופצת.

שלהבת: לפי דבריך, אני די תקועה והיא השטן.

ירון: את חייבת לעשות מעשה...

אני אלך לקרוא לסבתא ונמשיך לשיר לה יחד. אגב, נהגת בשכל שבחרת לחגוג לה בחוץ. (יוצא)

שלהבת: לפעמים אני מתבלבלת ולא יודעת מה לעשות. אני חושבת שלהתעלם ממנה זאת אפשרות לא טובה, במיוחד כשהיא בבית שלי.

אמיליה: תארי לעצמך מה היה קורה כאן אם הייתה מדברת... אני לא הסתדרתי איתה מיום החתונה.

שלהבת: רואים...

אמיליה: כשנולדת התמיכה בי ובאביך היית נהדרת, במיוחד עבורי כאימא טרייה, אבל הבעיה גדולה צצה כאשר התחילה לקחת בעלות. היא תמיד ניסתה לעבוד על המצפון שלי. (חיקוי של הסבתא) "אני אימא של בעלך, (הסבתא מציצה) לא של החבר שלך. אם לא תסתדרי איתי לא תוכלי להסתדר אתו ודברים לא טובים יצאו החוצה". (מבחינה בסבתא ופונה אליה). רק איומים שמעתי ממך. ומה את עשית? (הסבתא נכנסת לבית, ממשיכה לקרוא אחריה) את ניצלת אותי!

שלהבת: אבל למה את צריכה להתעצבן?

אמיליה: אני חושבת עלייך המון, ומנסה להאיר לך את הדרך, לפקוח לך את העיניים כדי שתראי איך לאזן את הדברים...

שלהבת: איזה דברים את מנסה לאזן?

אמיליה: לאזן את הגישה שלך לחיים, כדי שתוכלי לתקן אותם. תדרשי ממנה להשקיע יותר מאמץ. את צריכה לנהוג בערמומיות כדי שתעשה את כל מה שאת רוצה. כך לא תצטרכי להתאמץ... שתינו ראינו שהיא יודעת לרוץ טוב מאוד. אז גם לדבר היא יודעת.

שלהבת: באת לחגוג או לכעוס?

אמיליה: אני רואה אותך ככה, ובוודאי שאני כועסת,

שלהבת: אני בחרתי בזה.

אמיליה: שקר! אני מכירה אותך... פעם היית מבלה, רוקדת, עושה חיים עם בחורים, מחזרים... היו לך חיים תוססים. ומה היום? את קבורה בקבר של הסבתא שלך! אני מסרתי לך את הבית הזה בשבילך!

שלהבת מפנה לאמיליה את הגב.

אמיליה: את מפנה לי את הגב, כך את מפנה את הגב למציאות!... זה יפה מצדך שהסכמת לארח אותה לתקופה קצרה, אבל התקופה התארכה לשנים! מי יודע, אולי זאת הייתה השגיאה שלי למסור לך את הבית.

שלהבת: אימא, את דרמטית מדי היום. מה את רוצה, שאני אהרוג את עצמי? שארצח אותה?

נכנסת הסבתא. יושבת על הספסל ומקשיבה. בשלב מסוים היא אוטמת את אוזניה ירון נכנס ועומד ליד משקוף הדלת.

שלהבת: (בשקט לאמיליה) היא כאן, בואי נעצור כאן.

אמיליה: אין לי מה להסתיר, שתשמע. אני לא יכולה לבוא לפה, בגללה. את לא יכולה לעזוב אותה לבד ולבוא אלי לביקור, ואני מתגעגעת אליך. אף-אחד לא יכול להתמודד עם לחץ כזה! אני רואה שאת נשאבת לתוך הדרמה שלה, ובתוך תוכך את מרחמת על עצמך. בסוף תזדקני מהר ותהיי כמוה. צריך לעשות משהו לגבי המצב. היא עקשנית, שקרנית ושחקנית...

את בחורה צעירה וכבר יש לך קמטים בגללה. העובדה שאת מעדיפה מערכת יחסים טובה, של תמיכה לא רק חומרית אלא גם נפשית, ראויה להערכה. זה מראה על אופי טוב ולב רחב. אבל, וזה אבל גדול, יש חיים לחיות, בלי הסבתא. את לא קולטת שהאסטרטגיות שהיא מפעילה עלייך עובדות יפה?...

שלהבת: (קוטעת אותה) הבטחת שלעולם לא נשים אותה בבית אבות. לשלוח אותה לשם זה כמו להכניס אותה לבור קבר...

אמיליה: ולאן שלחת את החיים שלך? לאן נעלם החיוך המקסים שהיה לך?!

שלהבת: (לוחשת לשלהבת) שם היא תמות.

אמיליה: את יודעת שהחיים זה כמו משחק במשיכת חבל, מקבלים קצה של חבל ומתחילים למשוך. מי שמושך את החבל חזק יותר, זוכה... אבל דרך אחרת "לנצח" היא להרפות. המתחרה בצד השני לא יכול לנצח אם את לא משחקת. באתי במטרה להציע לך שינוי...

שתיקה.

שלהבת: (נגשת לסבתא. בחיוך) סבתא, נכון אחרי שאני חוזרת מפגישה, את עושה לי את הפרצוף המפורסם כדי שאספר לך אם הפגישה הייתה מעניינת? ואם הפגישה לא הייתה מעניינת, את מפנה את ראשך הצדה ומעלה חיוך בסתר, ולי את מראה שאת עומדת לבכות, ראיתי אותך. נכון סבתא?

הסבתא מנידה ראש לשלילה.

אמיליה: את רואה? מניפולטיבית!

הסבתא קמה בוחנת אותן מחייכת בחיוך מעושה, מוציאה לשון ומרעידה אותו בבוז (כמו נפיוחה). יוצאת.

ירון: סבתא לא צריך להיפגע מכל דבר... (יוצא אחריה.)

שלהבת: (באנחת) קורה לפעמים שאני מרגישה כמו בחורה בת מאתיים...

אמיליה: אני מכירה את זה מקרוב. כשאימא שלי הייתה בחיים וטיפלתי בה, הייתה כמו חתולה שיום אחד משתלטת על המקומות בבית, ועשתה את כל התמרונים דרך הצוואה... "אני אמות יחד עם הצוואה" כך הייתה מאיימת עלי. הטעות שעשיתי היא שנתתי לה לשלוט בי עד שהיא נפטרה.

שלהבת: הנה, גם את לא יכולת להיחלץ.

אמיליה: נכון, וכדאי שתלמדי מבעלת ניסיון.

שלהבת: מצד אחד קשה להמשיך ולטפל בה, ומצד שני אני לא יכולה לעזוב אותה, היא בכל זאת האימא של אבא.

אמיליה: בואי, צאי לכמה ימים לקצת חופש וחשיבה מחודשת. את לא יכולה להבין באמצע הבלגן מהו הפתרון הטוב ביותר.

שלהבת: ומי יטפל בה?

- אמיליה: את לא צריכה לדאוג לזה. צאי לחופש, אולי תכירי מישהו...
- שלהבת: איך אני יכולה להתחיל מערכת יחסים עם מישהו כשאני מרגישה כל-כך חסרת ביטחון... לפעמים אין לי כוח להתמודד אֶתה... אבל התרגלתי אליה.
- אמיליה: את רוצה שאני אדבר אֶתה, אשכנע אותה לקחת לה מטפלת?
- שלהבת: אם את תדברי המצב יחמיר. עד היום היא מאשימה אותך במותו של אבא.
- אמיליה: כך היא אמרה לך?
- שלהבת: היא לא אמרה, העיניים שלה מדברות ברגע שאני מזכירה אותך.
- אמיליה: מה היא רצתה, שגם אני אמות?
- שלהבת: היא כועסת בגלל שאת גרה עם בעל חדש ומגדלת את ילדיו.
- אמיליה: היא כעסה עלי עוד לפני שהכרתי בעלי העכשווי.
- שלהבת: ניסיתי להסביר שאת בת אדם, שאת צריכה להמשיך את החיים שלך... אבל היא לא... היא מסרבת לקבל את העובדה שאת חיה ואבא מת.
- אמיליה: וזה מה שהיא עושה לך, זה נקרא כוח השליטה!... מעטים האנשים שמבינים שהם אלה שחייבים לשחרר את חותמת השליטה מאדם קרוב שאוהב אותם. הם מרגישים כאילו מי שמטפל בהם כבר נמצא בכיס שלהם והם חתומים לכל החיים... תני לי בכל זאת להחליף איתה מילה.
- שלהבת: (מצחקקת) את יודעת מה היא עשתה לי פעם? היא זייפה מחלה כדי לזכות בסימפטיה.
- אמיליה: מכירה את זה.
- שלהבת: לפעמים היא צורחת ומתייפחת במן קול כזה תהומי, משוגע.
- אמיליה: ארטיסטית.
- הסבתא נכנסת (ירון בעקבותיה) ועושה נביחות של כלה, ללא קול.
- ירון: סבתא את חייבת להבין... (לשלהבת ואמיליה) לא יודע מה לעשות אתה. עקשנית כמו פרד.

שלהבת: (לסבתא) את זוכרת שהבאתי מטפלת, ראית אותה ומה עשית לה?

הסבתא מפנה את ישבנה לכיוונה של אמיליה וטופחת עליו.

אמיליה: (לסבתא) גם אני במקומך לא הייתי מסכימה, יש לך את שלהבת...

אמיליה לא מספיקה לסיים את המשפט...

הסבתא, רודפת אחרי אמיליה בעקשנות כדי להכותה, ירון ושלהבת בקושי מצליחים להתגבר עליה.

ירון: (בקול) סבתא מספיק!

הסבתא מנסה שוב לפרוץ את ההגנה על אמיליה.

ירון: (חוסם אותה) סבתא די, זה כבר יותר מדי!!!

הסבתא קופאת לרגע ומביטה בשלהבת ומתחילה לחרחר. שלהבת מלטפת אותה כדי להרגיעה, היא וירון מובילים את הסבתא לספסל.

ירון: (לאמיליה תוך כדי שהיא מלווה את הסבתא) אימא את בסדר?

אמיליה: (בודקת היכן נפצעה) היא מטורפת לגמרי.

שלהבת: (לסבתא) בואי, שבי ותירגעי! נכון שניסיתי לשכנע אותך להיכנס לרשימת המתנה. את זוכרת את העובדת הסוציאלית מביטוח לאומי, כשהיא באה לתת הערכה ואמרה לנו שאת במצב שמאפשר לקבל אותך לבית אבות. וסירבת ללכת. (לאמיליה) בכתה במשך שבוע.

אמיליה: את חייבת תמיד לזכור את משיכת החבל...

ירון: אימא, במקום לנסות לשנות את החיים במשיכת חבל, אני מציע להראות לה היכן למקד את האנרגיה שלה. (לשלהבת) אני מציע לך לדבר עם מישהו, בעל מקצוע שיכול לתת לך פרספקטיבה, כלים שיעזור לך למצוא דרכים אחרות להפחית את הלחץ ולנהל את החיים שלך. (מתקרב לשלהבת, ובשקט) אחותי את נמחקת!

אמיליה: לשחרר! ברגע שהיא תדע שהיא חייבת להסתדר בחיים, היא תבקש ללכת...

הסבתא מנסה לצאת ירון חוסם אותה.

ירון: (תוך כדי חסימה) שלא תביני אותי לא נכון. מה שאת צריכה, להפסיק לעשות כל מיני תכסיסים, אני מכיר אותך מצוין, את יודעת לגעת באחותי בנקודה הכי רגישה, מספיק שאת תוקעת מבט, ושלהבת נכנעת... בבקשה תסכימי למטפלת...

הסבתא חומקת מירון ויוצאת.

שלהבת: די!... אני לא יכולה לשמוע יותר את העצות שלכם.

אמיליה: אימא צריכה לתת עצות לפעמים!

ירון: זה לא משנה איזו החלטה תיקחי, זה לא אומר שאת עושה מה שאומרים לך... ההחלטה צריכה להיות שלך.

שלהבת: אתם לא רומזים, אתם מחליטים...

ירון: זה רק אומר שאת נותנת לה כוח.

שלהבת: אני לא יכול להכריח אותה לעזוב...

ירון: (לאמיליה) יש לי הרגשה שהיא לא רוצה לוותר על ההשקעה שעשתה בה.

שלהבת: שזה מה?!

ירון: גם בבורסה צריך לדעת לוותר ולמכור אפילו במצב של ירידות לפני המצב מחמיר. וכמו שאמרים לא תופסים סכין נופלת.

שלהבת: מה זה אומר?

ירון: שאת מחכה לאישור מסבתא לעשות צעד אמיץ ולא תקבלי אותו ממנה אף-פעם... שתיכנן כלואות בבית... והיא מדרדרת וסוחפת אותך...

שלהבת: אף-אחד לא כולא ולא סוחף אותי!

ירון: (בציניות) כן?!

שלהבת: אתם שונאים אותה?

אמיליה: אנחנו אוהבים אותך.

ירון: (כמעט לוחש) בערמומיות שיכללה את דפוסי השליטה עלייך מבלי שתרגישי. ולמה היא עושה את זה? כי היא פשוט לא יכולה לאפשר לנכדה שלה לעזוב.

הסבתא מציצה לרגע. הנוכחים רואים אותה. מוציאה קולות של לגלוג על מה שהם מדברים, קולות שמזכירים נביחות קלות, ונעלמת.

אמיליה: מה זה היה?

שלהבת: אלה הקולות שהיא משמיעה כשהיא כועסת.

אמיליה: שלהבת תקשיבי לי ותרווחי, את תקבלי...

שלהבת: (קוטעת אותה. בזעם) תקשיבי לי את! אימהות אמורות להקשיב לבנות בכל גיל, לכבד את ההבדלים בהשקפת החיים, ולהתחשב בהחלטה שלי! במקום זה, את וירון מסתערים עליי, כאילו אני ילדה קטנה. אני שומעת את האירוניה בטון הדיבור שלך.

אמיליה: אימהות ובנות צריכות להתייעץ על המשך דרך החיים.

שלהבת: אני מרגישה שבאת לכאן כדי להצית אש.

אמיליה: באתי לשיחה...

ירון: (נכנס לדברי אמיליה. לשלהבת) זה לא נכון, את מפרשת את הכוונות שלנו לכיוונים שליליים ולא רצויים. אף אחד פה לא התכוון להצית אש!

אמיליה: באנו בתקווה שהשיחה תהיה שקטה לגמרי, שתהיה בה הסכמה.

שלהבת: שיחה כזאת לא יכולה להיות שקטה אף פעם.

אמיליה: עד שיום אחד את תעוררי ותביני עשית טעות איומה שעלתה לך בהקמת משפחה משלך.

שלהבת: אם אני עוזבת אותה, יהיה סכסוך גדול שיכול להימשך שנים.

אמיליה: סכסוך הוא חלק מחיי המשפחה.

שלהבת: סכסוך מתמשך יכול גם להיות מלחיץ ומזיק ליחסים.

אמיליה: לפעמים סכסוך יכול להיות קרש קפיצה לצמיחה.

- שלהבת: בקיצור, אתם רוצה שאני אשאיר אותה ללא השגחה, שאטוש אותה!
- ירון: אסור לך לפרש זאת כנטישה. את תשמרי איתה על קשר קבוע וחיוני, תלכי לבקר אותה מתוך רצון וכבוד... כולנו נבקר אותה, ובכבוד.
- אמיליה: אחיך צודק, כבוד לסבתות ובכלל להורים הוא חשוב מלידה ועד מוות... אני רוצה לראות אותך עם חברים.
- שלהבת: בינתיים אין לי חבר, כך שכל הדיבורים הם סתם.
- אמיליה: בשביל שיהיה...
- שלהבת: אימא די! אני לא רוצה יותר לשמוע.
- מתוך הבית נשמעים קולות של גניחות של אקט מיני. כולם מופתעים ונרתעים.
- ירון: מה זה צריך להיות?
- שלהבת: רואה סרטי פורנו... (ממהרת להיכנס לבית).
- אמיליה וירון צוחקים ממבוכה.
- שלהבת: (מתוך הבית) כמה פעמים אמרתי לך, לא בקול רם! מה יחשבו השכנים עלי? בואי לחצר, היום יום ההולדת שלך!
- שתיקה.
- שלהבת חוזרת מחויכת, בידה כבל חיבור החשמל למחשב.
- ירון: (צוחק) ניתקת לה אותו?
- שלהבת: זה מה שרק חסר לי, שהשכנים יתחילו להסתכל עלי.
- ירון: תגידי את האמת שלהבת. את רוצה בכלל חבר?
- שלהבת: לא מעניין אותי.
- אמיליה: (לירון) יש לך מישהו בשבילה?
- ירון: היא צריכה להחליט קודם.

שלהבת: אין לי זמן לזה... לפעמים אני חושבת שהפכתי לכבשה השחורה של המשפחה.

ירון: מה פתאום את אומרת את זה? איזה מן שטויות אלה?

שלהבת: אימא אומרת לי מה לעשות, אתה כל הזמן אומר לי מה לעשות, במיוחד אחרי שאבא נפטר. אתה חושב שהפכת להיות האבא שלי...

אתה חי מחוץ לבית, בא לבקר מתי שמתחשק לך, שואל מה נשמע והולך.

ירון: אני שולח מצרכים.

שלהבת: אתה חושב שהמצרכים שאתה קונה ושולח פעם בחודש מספיקים?

ירון: למה את לא אמרת לי שאת צריכה יותר?

שלהבת: אני עושה קניות לפחות עוד פעמיים בשבוע! לפעמים כשהיא במצב רוח, אני גם לוקחת אותה איתי לקניות. למרות שהיא אף-פעם לא מבקשת ממני לקחת אותה. אנחנו זקוקות למזון בבית... וחוץ מזה, אני גם נהנית לפעמים לבלות עם סבתא.

ירון: הצעתי לך כמה פעמים להביא מטפלת.

שלהבת: סבתא מסרבת לעזרה מבחון... היא מעדיפה...

אמיליה: היא לא במצב להחליט מה היא מעדיפה!

ירון: זאת נקראת כפיה. את צריכה לחשוב גם על עצמך.

שלהבת: אני משגיחה עליה שנים מתוך רצון ואף אחד לא כופה עלי.

אמיליה: בכול זאת, את נשמעת עייפה בשבי.

ירון: את שפוטה שלה, זאת המחלה שלך!

שלהבת: (לעצמה) עייפה, כן... (לוחשת עם חיוך על הפנים) בכל פעם שאני רוצה לצאת, פתאום היא מתנהגת כאילו היא יכולה לדבר, יוצאים לה חרחורים... (מחקה את הסבתא) הבנתי שהיא מנסה ללחוש, ורומזת על דלקת בגרון. הכנתי לה משקה של מים פושרים, דבש ולימון, שתשתה... ופתאום הקול נפתח ויצאו לה צלילים שונים שאף פעם לא שמעתי אותם מאז השתיקה. הייתי

מאושרת שגיליתי תרופה לקול השתיקה שלה, מהרתי להכין לה כמות כזאת שתגרום לה להוציא מונולוגים...

ירון: דיברה?

אמיליה: למה שתדברי?

שלהבת: חרחרה, חרחרה וכמעט נחנקה למוות, והלב שלי נפל לרגליים.

מהחדר נשמע קולה הכועס של הסבתא, היא נכנסת, לוקחת את הכבל של המחשב מהשולחן ויוצאת.

שלהבת: (קוראת אחרי הסבתא) שימי לפחות אוזניות!

אמיליה: לך תבדוק שהיא לא תתחשמל.

שלהבת: אין צורך, היא יודעת טוב מאוד לחבר לבד.

ירון: מה קורה כשאת חולה?

שלהבת: אני לא חולה, רק לעתים רחוקות, וכשזה קורה, זה גורם לה חרדות והיא מתחילה להיות נודניקית... שלא תבין אותי לא נכון, היא אישה חזקה, חכמה, מקסימה ולפעמים מצחיק מאוד. אבל, בערב לפעמים אני בקושי מזהה אותה. היא נראית מבועתת מהמחשבה להיות לבד בחדר השינה שלה, מרגישה קצת לחוצה מדי כשאני יוצאת מטווח הראייה שלה.

אמיליה: את הולכת לישון אצלה בחדר?

שלהבת: אין לי ברירה, אחרת היא תנדנד כל הלילה.

אמיליה: אני מאמינה שאת נותנת יותר ממה שאת מקבלת...

ירון: את רוצה שאני אקח אותה לשבוע שבועיים ותראי איך את מסתדרת?

שלהבת: לא.

ירון: את לא רוצה שיהיה לך קצת חופש לחשוב?

אמיליה: את לא מעזה לעשות דבר אם היא לא מסכימה?

שלהבת: אני לא רוצה לפגוע בה...

ירון: את בכלל רשאית לקבל חברים או חבר?

שלהבת: לא יוצאת לדייטים וזהו!

אמיליה: מאז שאביכם נפטר השתנו הרבה דברים.

ירון: ומאז סבתא לא מדברת...

הסבתא נכנסת עם פתק ביד, מוסרת אותו לירון, מעיפה מבט בכולם ויוצאת. ירון מעיין בפתק.

אמיליה: שתף אותנו...

ירון: "שלהבת נכדה יקרה" זה אליך. (מוסר לשלהבת)

שלהבת: (קוראת המכתב) "שלהבת נכדה יקרה, את יכולה לעזוב אותי, זה בסדר, אני אסתדר. תלכי, תלכי... תחפשי חתן ותתחתני. תעשו חיים, אני אסתדר..."

ירון: וואו, נשמע מאוד מסובך...

אמיליה: משפט מנצח שמגיע לה עבורו פרס נובל... את המשפט הזה אני מכירה מצוין, אימא שלי ידעה להגיד לי ללכת, אבל בטון הדיבור שלה, הפעמיים "תלכי, תלכי" היה כמו "תינטשי, תינטשי" והחזיקה אותי עד יום מותה!

שלהבת: (ממשיכה לקרוא) הנה עוד משפט, "אנחנו מקבלים את האהבה שאנחנו חושבים שמגיעה לנו, אולי אני באמת לא ראויה לאהבה"

היא נפגעה. אני מעדיפה לפגוע בעצמי מאשר לראות אותה סובלת.

ירון: אני לגמרי מבין את זה.

אמיליה: לא עשיתי משהו לשביעות רצונך, והופ, שינוי.

שלהבת: זה מגיע לי, לא הייתי צריכה לעשות את יום ההולדת הזה.

אמיליה: את צריכה לזכור שהיא גרה אצלך.

שלהבת: לא! אני לא יכולה לעשות לה את זה... בפרט כשהיא מתחילה לשכוח איך מתנהלים דברים... לפני כמה ימים, היא שטפה את ידיה בקרקעית האסלה... השיניים שלה עדיין כואבות מהפלטה. היא באמת לא יכולה לאכול שום דבר

אלא אם כן זה מרק דליל... מתעצבנת מכל דבר, בעיקר כשהיא רואה סרטים על מכשפות וכישופים...

סבתא נכנסת עם מזוודה, הולכת לכיוון שער החצר. כולם עומדים בוהים בה.

ירון: (עוצר בעדה) סבתא... מה זה צריך להיות?

הסבתא מקבל עוויתות.

שלהבת: (רצה אליה לעצור אותה) היא לא נראית בסדר.

הסבתא מקבלת עוויתות.

אמיליה: (מוזגת מים) תושיבו אותה, אביא לה כוס מים.

שלהבת: (מושיבה את הסבתא. מנסה להסיח את דעתה מהכעס.) נכון שהיום בבוקר היו לנו בדיחות? ואת זוכרת איך ניסיתי להלביש לך את השמלה לכבוד יום ההולדת, וכמעט שברתי את הגב? (צחוק מעושה)

אמיליה: (לשלהבת) קחי, תני לה את המים, שתירגע קצת.

שלהבת: (מנסה שוב לשעשע את הסבתא.) את זוכרת איך לפני יומיים דחפת לידיים שלי פתק? כתבת שאת לא רוצה לראות אותי יותר, ושיום אחד את תיעלמי בלי להודיע לי לאן, ואם אני אקח לך עוד פעם את הכבל של המחשב, את תשלחי לי מייל שאת מתה...

הסבתא בוחנת את כולם.

ירון: אימא, בואי שבי לידה, אני רוצה להגיד משהו לשתיכן...

אמיליה: אני יכולה להקשיב מפה.

ירון: אימא, נו באמת, זה לא הזמן...

ברגע שאמיליה מתקרבת לסבתא, הסבתא מתנפלת עליה, מנסה להכותה די באגרסיביות, ומנסה להגיד את המילה "רוצחת".
ירון ושלהבת בקושי מצליחים להפריד ביניהן.

אמיליה: (לסבתא) את היית אימא מאוד פוגענית. בעלי סבל ממך, הוא היה צריך לנשוך את הלשון שלו כמה פעמים כדי לא לענות לך. (בלעג) "מתי את הולכת ללדת ילדים? אני רוצה נכדים". עשית לו צלקות בלב.

הסבתא נוהמת מסמנת לאמיליה לעזוב את הבית.

אמיליה: (לסבתא) זה הבית שלי, את פה אורחת... תמיד סלחתי לך על מה שעשית לבעלי. התנגדת לחתונה שלנו, הפסקת לאהוב אותו בגלל שהתחתן אתי, לא יכולת להיפרד ממנו! רק אחרי מותו התחלת להתגעגע אליו ולאהוב אותו... (לשלהבת וירון) לי לא היה קל לראות את מה שהלך ביניהם, ניסיתי להפריד ביניהם ולעזור להשכין שלום. היא הייתה מעמידה פנים שמצבה הנפשי בירידה, והפסיקה לטפל בעצמה בכוונה. היא הייתה מתווכחת על כל דבר, אפילו על התחתונים שלבש... "למה אתה לובש תחתוני בוקסר, זה לא טוב לביצים שלך שיתנדנדו להם בהליכה", הייתה צורחת ומצחיקה את כל השכנים...

שלהבת: אימא, מספיק.

אמיליה: (לסבתא) למרות כל המשחקים שלך, אני זו שרחצה אותך אחרי שהתחלת לגעת בקקי שלך וסירבת לשטוף... עכשיו יש לך סיבה לא לענות! אבל היום אנחנו רואים שעברת שינוי... איזה כוח קיבלת, מרימה עלי ידיים... רצה... מרימה מזוודה... את אישה אנוכית!

סבתא נוהמת ומנסה שוב להגיד את המילה "רוצחת" ירון לוקח את המזוודה לחדר בחזרה, וקולט שהיא כבדה יותר ממה שחשב.

ירון: (לעצמו) איך היא הרימה את זה?

שלהבת: אימא, אני מבקשת ממך להפסיק.

אמיליה: היא קוראת לי "רוצחת" ואני צריכה לשתוק?!
אביכם שאל אותי "מה עם כיסא גלגלים בשבילה?" אני זאת שהתנגדתי!
(לסבתא) את זוכרת שאני הגנתי עליך ואמרתי לו "אולי אימא שלך לא מסוגלת פיזית לטפל בעצמה, אבל אני לא יכולה להושיב אותה בכיסא גלגלים. אני חושבת שזה יהיה לה עצוב, וכיסא גלגלים ישפיל אותה בגלל גאוותה".
אבל את היית מעדיפה לפרק את הנישואים בכדי שהוא ימשיך להיות שלך...

ירון: (חוזר) אימא די, מספיק, בואו נירגע.

אמיליה: כואב לך מאוד שאני לא נהרגתי יחד עם הבן שלך! "למה הוא נהרג ואת נשארת בחיים? אלוהים לא היה יכול להחליף ביניכם?" איזה מין שאלה ובקשה טיפשית? מה רצית? שגם אני אמות יחד אתו? במקום להגיד תודה שנשארת בחיים. מאז אותו יום הפכת לעול על כולנו!

ירון: (מחבק את אמו) וואו אימא, למה כל הזעם הזה יוצא היום החוצה? תירגעני.

הסבתא ניגשת לאמיליה.

אמיליה: אל תתקרבי יותר מדי, כי הפעם אני לא אוותר לך ולא אתחשב בגילך.

ירון: (מנסה לחסום הסבתא) סבתא די, זה כבר מצב מביש... סבתא, די נו, את כבר מגזימה.

סבתא מביטה ארוכות באמיליה והולכת לחדרה בתנועת ביטול.

אמיליה: תראו אותה בורחת, לא רוצה לשמוע את האמת

ירון: (לאמיליה) עשי טובה ובואי נלך, הגענו ליום הולדת ביום הלא נכון.

אמיליה: למה להפסיק?! רציתי שתדעו מי היא באמת... כי לא אני כאן המרשעת... היא הייתה מצלצלת אלינו ומטרטרת אותנו שעות על גבי שעות באמצע הלילה רק בגלל שהיא הייתה מרגישה אומללה. כך זה נמשך שנים... היא הייתה מבקשת מאבא שלכם שיספר לה פרטים על... איך אני במיטה...

ירון: שלהבת, תגידי לה להפסיק.

שלהבת: תן לה לדבר, כבר לא מפריע לי...

אמיליה: אל תאשימי את עצמך, בכל מקרה היה צריך להוציא את כל המוגלה החוצה.

הסבתא מופיעה. שיער ראשה פרוע, נראית מוזרה.

אמיליה: בדיוק ככה היא הייתה עושה לנו תמיד כשהייתה מתעצבנת. היא גזזה את השיער כדי שאנשים יחשבו שאנחנו עשינו לה את זה.

הסבתא מחליטה לוקחת את הסכין שעל השולחן ומתחילה לפוצץ את הבלונים.

שלהבת: זה כבר יותר מדי... תני לי את הסכין...

הסבתא מתחמקת ותוך כדי כך מפוצצת את הבלונים ומקפצת כמו ילדה קטנה.

שלהבת: בואי אתי לחדר ותפסיקי עם הבושות שאת עושה לעצמך.

אמיליה: היא צריכה אשפוז...

אחרי שהסבתא מסיימת לפוצץ את הבלונים, מבחינה באמיליה, מתקרבת אליה ומאיימת עליה בסכין.

אמיליה: (מבוהלת. מתגונן עם התיק.) ירון תעשה משהו!

הסבתא מניפה את הסכין לדקירה.

ירון ממהר לעמוד בין שתיהן להגן על אמו.

הסבתא רואה את ירון עומד לפניה.

ירון: (מסמן על עצמי) בעלך...

הסבתא לפתע מעלה חיוך רחב על פניה ושומטת את הסכין מידה המונפת. מחבקת את ירון (חושבת שהוא בעלה).

ירון: (תומך בה ומוביל אותה לחדרה.) בואי לנוח...

ירון והסבתא יוצאים.

אמיליה: (לשלהבת) את רואה? זה סיר לחץ, כשלא משחררים את האוויר הלחוץ שבתוכו, סופו להתפוצץ!

שלהבת: אני חושבת לאשפז אותה, אף-פעם לא ראיתי אותה ככה.

אמיליה: מזמן היה צריך לאשפז אותה. את לא תצטערי, אשמח לראות אותך שוב מחייכת... תציתי שוב את השלהבת בכך. את יכולה להיות בטוחה שאת לא תהיי לבד. תתחילי עם הפינוקים, את עדיין צעירה, הארץ מלאה בגברים...

שלהבת: מה קרה לה?

ירון חוזר עם הסבתא כשהוא תומך בה. נעצרים לרגע.

ירון: בואו נאשפז אותה... (לוחש) היא לגמרי מחורפנת...

הסבתא מחייכת לאמיליה ומושיטה את זרועה לעברה.
אמיליה נכנעת וניגשת אליה ותומכת בה.
כך יוצאים, כשהסבתא מעלה חיוך לעבר שלהבת.
שלהבת הולכת לכיון השער, נעצרת ומעיפה מבטים בבית ובחצר,
וחושבת על כל השנים שעברו.
נשימה עמוקה.

שלהבת: עכשיו לבד.

אור יורד